

живитѣ точки и запетаи? Споредъ българския правописъ точкитѣ, запетайтѣ, двоеточието, се турятъ на едни мѣста, а споредъ английския — на други. Споредъ строежа на българския езикъ, членътъ се туря на края на думитѣ, а въ английски и въ други езици — въ началото на думитѣ, предъ самата дума. Защо въ едни езици членътъ е отпредъ, а въ други — отзадъ, за насъ не е важно. Ние констатираме само фактитѣ. На български езикъ пишемъ: човѣкъ-тъ. Членътъ „тъ“ на края показва преодоляване на известни мжнотии.

Изобщо, човѣкъ е сжщество, което се движи въ две противоположни посоки, но преодолява всички мжнотии, които срѣща на пътя си. Човѣкъ е сжщество, което мисли, което дава и което не лъже. Нѣма ли тия качества, не можемъ да го наречемъ човѣкъ. Който си позволи да лъже, той непременно ще понесе последствията на лъжата. Лъжата е нарушение на известенъ законъ, а всѣки законъ е свързанъ съ динамическитѣ сили на природата. Следователно, природата държи отговоренъ всѣки, който лъже. Не е позволено на човѣка да измѣня хода на природнитѣ сили. Който си позволи да направи това, той плаща съ живота си. Всѣка дума съдържа въ себе си известенъ родъ сили. Като знае това, човѣкъ не може да употреби една дума вмѣсто друга. Той не може да купи азотна киселина вмѣсто глицеринъ и да я употреби за сжщото, за което би употребилъ глицерина. Всѣко нѣщо трѣб-